

V zadevi Pašić proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) na seji senata v sestavi:

Mark Villiger, *predsednik*,

Angelika Nussberger,

Boštjan M. Zupančič,

Ganna Yudkivska,

André Potocki,

Paul Lemmens,

Aleš Pejchal, *sodniki*, in Claudia Westerdiek, *sodna tajnica oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 19. marca 2013,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 41060/07) proti Republiki Sloveniji, ki jo je na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 3. septembra 2007 vložil slovenski državljani Hasan Pašić (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopal njen zastopnik.

3. Pritožnik je na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije trdil, da so postopki pred domačimi sodišči, v katerih je bil stranka v postopku, trajali predolgo. Na podlagi 13. člena konvencije se je pritožil tudi zaradi neučinkovitega notranjepravnega sredstva.

4. Vlada je bila o pritožbi obveščena 14. marca 2012.

DEJSTVA

I. OKOLIŠČINE ZADEVE

5. Pritožnik je bila rojen leta 1955 in živi v Velenju.

6. Pritožnik je 10. avgusta 2001 pred Okrožnim sodiščem v Celju začel pravdni postopek zoper Zavarovalnico Triglav, v katerem je zahteval odškodnino za škodo, ki jo je utrpel na delovnem mestu.

7. Med 18. marcem 2002 in 3. junijem 2002 sta bila na sodišču prve stopnje opravljena dva naroka za glavno obravnavo in imenovan sodni izvedenec.

8. Na zadnjem naroku za glavno obravnavo je sodišče izdalo sodbo, s katero je delno ugodilo pritožnikovemu zahtevku. Stranki sta se pritožili.

9. Dne 8. novembra 2002 je sodišče prve stopnje odstopilo zadevo v reševanje Višjemu sodišču v Celju.

10. Dne 4. decembra 2003 je Višje sodišče v Celju vrnilo sodni spis, ker pritožba tožene stranke ni bila vročena pritožniku. Zadeva je bila 3. marca 2004 ponovno odstopljena pritožbenemu sodišču.

11. Dne 4. maja 2005 je Višje sodišče v Celju izdalo sodbo, s katero je zadevo v delu vrnilo v ponovno odločanje. Pritožbeno sodišče je ugotovilo, da je bil znesek odškodnine napačno izračunan.

12. Dne 7. septembra 2005 je Okrožno sodišče v Celju opravilo prvi narok za glavno obravnavo. Ker je pritožnik vložil pripravljeno vlogo le dva dni pred načrtovano obravnavo, je sodišče narok preložilo na 17. oktober 2005.

13. Dne 17. oktobra 2005 je sodišče opravilo drugi narok za glavno obravnavo in izdalo sodbo. Tožena stranka se je pritožila.

14. Dne 1. februarja 2006 je pritožnik vložil predlog za popravo sodbe. Sodba je bila popravljena 10. februarja 2006.

15. Dne 25. januarja 2007 je Višje sodišče v Celju zavrnilo pritožbo. Strankama je bila sodba vročena 5. marca 2007.

UPOŠTEVANA DOMAČA ZAKONODAJA

16. Za upoštevano domačo zakonodajo glej sodbo *Nežirovič proti Sloveniji* ((dec.) št. 16400/06, 25. november 2008).

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA KONVENCIJE

17. Pritožnik se je pritožil, da trajanje postopka ni bilo v skladu z zahtevo po "razumnem roku" iz prvega odstavka 6. člena konvencije, ki se glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče ..."

18. Pritožnik se je tudi pritožil, da so bila razpoložljiva pravna sredstva pri predolgotrajnih postopkih v Sloveniji neučinkovita.

13. člen konvencije se glasi:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

A) Sprejemljivost

19. Sodišče ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu tretjega odstavka 35. člena konvencije. Ni nesprejemljiva niti iz katerih koli drugih razlogov (glej *Maksimovič proti Sloveniji*, št. 28662/05, 21.–24. odstavek, 22. junij 2010). Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

B) Utemeljenost

20. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 10. avgusta 2001, na dan, ko je pritožnik začel postopek pred Okrožnim sodiščem v Celju, in končalo 5. marca 2007, na dan, ko je bila pritožniku vročena sodba Višjega sodišča v Celju. Torej je na dveh stopnjah sodišča trajalo pet let in sedem mesecev.

21. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumno trajanje postopka presojati glede na okoliščine zadeve in s sklicevanjem na ta merila: zapletenost zadeve, ravnanje pritožnika in ustreznih organov ter pomen zadeve za pritožnika v sporu (glej med številnimi drugimi zadevami *Frydlender proti Franciji* [VS], št. 30979/96, 43. odstavek, ESČP 2000-VII).

22. Sodišče po pregledu vsega gradiva, ki mu je bilo predloženo, in ob upoštevanju svoje sodne prakse (glej *Ribič proti Sloveniji*, št. 20965/03, 28.–33. odstavek, 19. oktober 2010; *Pažon proti Sloveniji*, št. 17337/02, 16.–18. odstavek, 6. april 2006; *Cvetrežnik proti Sloveniji*, št. 75653/01, 16.–18. odstavek, 30. marec 2006) in zlasti zamude na pritožbeni stopnji (glej 9.–11. odstavek) ter dejstva, da ni bilo bistvenih zamud, ki bi se lahko pripisale pritožniku, meni, da so postopki v zvezi z obravnavano zadevo trajali predolgo in zahteva za "razumni rok" ni bila izpolnjena.

Torej je bil kršen prvi odstavek 6. člena.

II. ZATRJEVANA KRŠITEV 13. ČLENA KONVENCIJE

23. Sodišče ponovno poudarja, da 13. člen zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi organi za zatrjevano kršitev zahteve po prvem odstavku 6. člena, da se zadeva obravnava v razumnem roku (glej *Kudła proti Poljski* [VS], št. 30210/96, 156. odstavek, ESČP 2000-XI). Sodišče glede na svoje ugotovitve v zadevi *Maksimovič proti Sloveniji* (navedeno zgoraj, 29. in 30. odstavek) meni, da je bil pri obravnavani zadevi kršen 13. člen, saj v domači zakonodaji ni bilo pravnega sredstva, s katerim bi lahko pritožnik dosegel odločitev sodišča, ki bi potrdila njegovo pravico do obravnave zadeve v razumnem roku, kot je določeno v prvem odstavku 6. člena.

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

24. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

25. Pritožnik ni predložil zahtevka za pravično zadoščenje. Sodišče zato meni, da ni razloga, da bi mu dodelilo kakršen koli znesek.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE

1. z večino glasov *razglaš*a, da je pritožba sprejemljiva;
2. *razsoja* s šestimi glasovi proti enemu, da sta bila kršena prvi odstavek 6. člena in 13. člen konvencije.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 18. aprila 2013 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Claudia Westerdiek
sodna tajnica

Mark Villiger
predsednik

Skladno z drugim odstavkom 45. člena konvencije in drugim odstavkom 74. člena Poslovnika Sodišča je tej sodbi priloženo ločeno mnenje sodnika Pejchala.

M.V.
C.W.

LOČENO ODKLONILNO MNENJE SODNIKA PEJČALA

Ne strinjam se z večinsko ugotovitvijo kršitve pritožnikove pravice do sojenja v "razumnem roku" iz razlogov, ki sem jih navedel že v svojem ločenem mnenju v zadevi *Podbelšek Bračič proti Sloveniji*, št. 4